

es saig

nº. 2.- Algaida, Febrer de 1981.

preu: 30 pts.

LA VOSTRA RIALLA

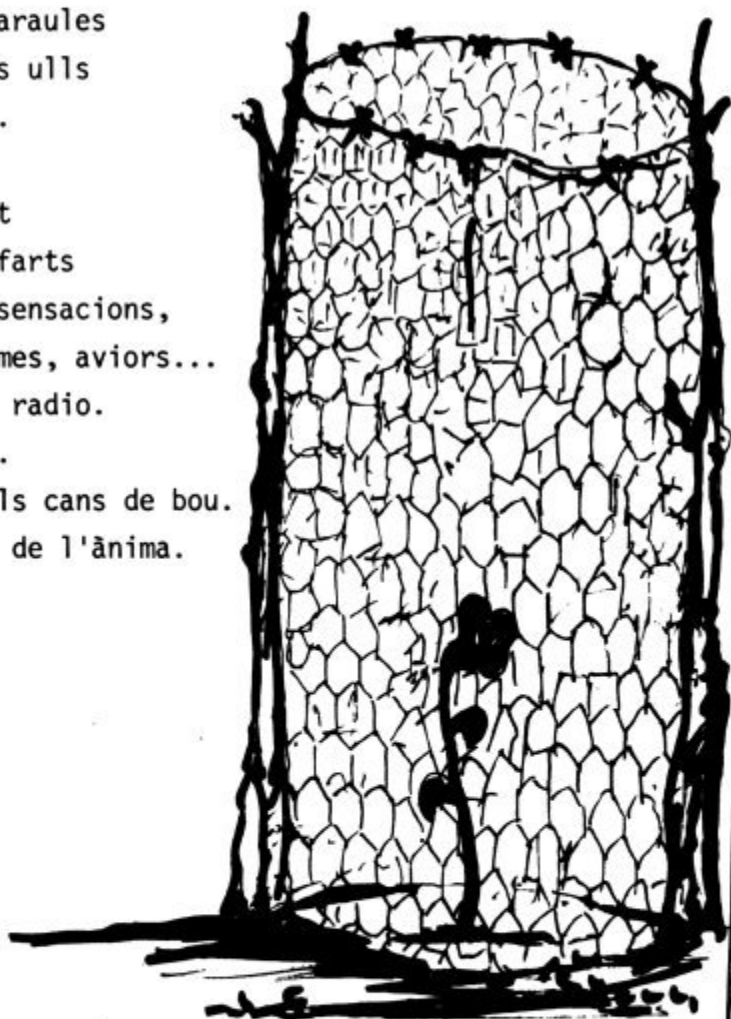
=====

La meva innocència, va morir clavada amb paraules
a la vostra rialla. Em vaig escarrinxar els ulls
amb el fenàs orgullós dels vostres doblers.
Em vareu fer ensumar àcid
per insensibilitzar-me un olfacte incipient
i perillós pels vostres status. N'estàveu farts
de matar persones. Calia començar a matar sensacions,
conceptes, idees, pobles, cultures, atavismes, aviors...
Em féreu por. Ereu molts i parlàveu per la radio.
Em féreu por; poc temps, però em féreu por.
Més d'una vegada m'afuàreu els vostres feels cans de bou.
Més d'una vegada em mossegaren els garrons de l'ànima.
Però jo vaig seguir demanant perquè.
I vaig sobreviure, malgrat tot.
Però, la meva innocència pagesa,
va morir clavada amb paraules
a la vostra rialla.

Biel Florit Ferrer.

Sineu, Cap-d'any 1981.

*Poemet-potser que dedico a la publicació "ES SAIG",
d'Algaida. I a tots els homes que lluiten per fer
possible la retrobada de la nostra identitat.*

editorial

Els joves, i els no tan joves, n'hem sentit parlar. Fa més de quaranta anys que s'ha perdut aquesta festa, una festa que ahuríem de celebrar dins aquest mes de febrer. Tots haureu entès que es tracta d'"EN CAMES TORTES".

Què en tenim de ganes de cantar -o de tornar cantar- allò de:

El pobre "CAMES TORTES" se va morir.

Ai, ai, ai, ai de mi!

Quaranta mil vegades l'han enterrat.

El cap de dotze mesos, viu és tornat.

Ai, ai, ai, ai de mi!

Atletes d'Algaida, més no ploreu,

que vendrà Pasco i ballarem!!.

Saludam amb satisfacció els nous col·laboradors de Pina que tendran una secció fixa. Això- i les col·laboracions que segueixin-representa un augment de paginació amb les corresponents repercussions sobre el pressupost inicial. Això és el que volíem, fer curt sobre el projecte que havíem pensat.

El cas d'"EN CAMES TORTES" és un exemple clar d'una tradició entranyable que s'ha perdut. Un exemple de lo fàcil que resulta perdre una tradició i de les dificultats i entrebancs que s'oposen a la seva recuperació. I seria demanar massa que un esforç col·lectiu ens permetés restablir la festa?

No seria gaire complicat recordar els detalls de l'acte: encara hi ha molta gent que els recorda perfectament. Però és perillós deixar passar més anys sense almanco intentar el seu recobriment.

Que a l'editorial del mes de febrer de l'any

Benvinguts, pineros! qui ve poguem alegrar-nos del naixement (re-naixement) i mort d'"EN CAMES TORTES".

ELS LECTORS ESCRIVEN

Una secció nova de la revista és la que encapçalarem amb el títol "Els lectors escriuen". Hi tendran cabuda aquelles cartes que ens arribin manifestant opinions o fets, sempre dins un respecte a les persones. L'extensió màxima serà de mig fol escrit a màquina a un espai i mig. Per escriure, teniu en compte que la revista ha d'estar composta el darrer dissabte de cada mes. Que no sigui una trave no sobre escriure en mallorquí perquè vos ho traduirem o en corregirem l'ortografia.

D'aquesta manera posam a l'abast de tothom la possibilitat de col·laborar a ES SAIG, possibilitat que segueix oberta a entitats i institucions.

La redacció

ES SAIG

Bolletí de l'O.C.d'Algaida.
mensual

Dirigixen:

Delfí Mulet i Francesc Antich.

Col·laboradors:

Joan Trobat, Pere Mulet, Andreu

Oliver, Llorenç Antich, Miquel

Mulet, Antoni Mulet, Jaume Bonnin.

Dibuixos: Jaume Falconer.

Administració: Llorenç Oliver.

D.L. P.M.495-1980.

ES SAIG només en responsabilitat
del contingut de l'editorial.

NORMES SUBSIDIÀRIES

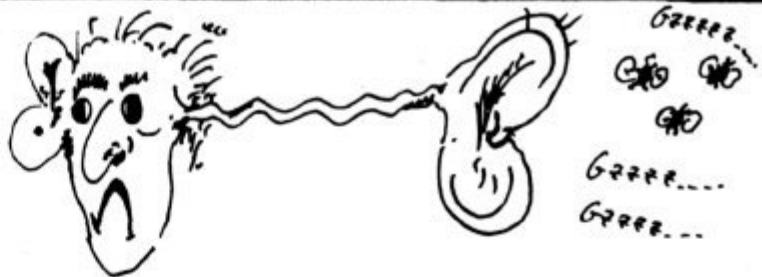
FASES

- 1.- INFORMACIÓ URBANÍSTICA. (Recollida de material d'informació del poble; redacció de la memòria.)
- 2.- AVANÇ PLANEJAMENT. (classificació del sòl: urbà, rústic, agrícola, eccedent, etc.)
 - 2.1. Aprovació inicial de l'avanç de planejament. (Ajuntament).
 - 2.2. Exposició pública (B.O.P., periòdics, etc.).
 - 2.3. Aprovació provisional de l'avanç de planejament. (Ajuntament).
 - 2.4. Aprovació definitiva de l'avanç de planejament (C.P.U.)
- 3.- ORDENACIÓ DE LES NORMES SUBSIDIÀRIES. (normes urbanístiques).
 - 3.1. Aprovació inicial de les normes. (Ajuntament).
 - 3.2. Exposició pública i al·legacions. (B.O.P., periòdics, etc.).
 - 3.3. Anàlisi de les al·legacions.
 - 3.4. Aprovació provisional de les normes (Ajuntament).
- 4.- APROVACIÓ DEFINITIVA DE LES NORMES SUBSIDIÀRIES. (C.P.U.).

- Aquestes són les fases per elaborar les NORMES SUBSIDIÀRIES.
- Actualment l'equip redactor de les normes i l'Ajuntament estan elaborant l'avanç de planejament que esperam que estigui aprovat inicialment en el plaç d'un mes.
- A les fases d'exposició pública a més de xerrades, col·loquis, etc.; hi haurà un local a l'Ajuntament, obert 4 hores diàries, com a mínim, i durant un mes, on el què estigui interessat trobarà tot el material, informació, plànols, etc., referent a les normes i podrà fer les al·legacions oportunes.
- Una vegada aprovades provisionalment per l'Ajuntament, la Comissió Provincial d'Urbanisme (C.P.U.), serà qui les aprovarà definitivament.

m'han dit que diuen

Diuen que a Algaida no hi ha res mai per anar a veure, ni cap classe d'activitats per sa gent. Idò mirau un divendres del passat mes de gener les activitats que hi havia a la vila: sopar de "Ses Maioles", assaig del "Rei Pepet" (grup "Terra Seca"), reunió a Sa Portassa per vendre un producte alemany "que hace a los matrimonios felices" (deia sa propaganda), reunió de caçadors, reunió a l'Esglèsia, ... Qui més qui manco tenia a on anar.

Per cert, que mos digueren que aquesta gent que convocava sa reunió a Sa Portassa havia demanat un local al Rector, i que en Miquel els envià a un local públic; menos mal, perquè qualcú ja l'hauria "fixat" com a "curandero" o protector de "curanderos". Un parell de mestres d'obres volien comprar una grossa d'aquestes flassades miraculoses que ho curen tot, perquè amb els metges hi ha malalties que duren molt.

Diuen que els cossiers cerquen joves que aprenguin a ballar, perquè ells n'estan cansats; n'hi ha que no s'ho creuen i pensen que tenen el lloc ben gelós. Per ballar per Sant Honorat diuen que han fet un dinar i dos o tres sopars.

Deien que el "Ses Maioles" no jugaria més que un any, i ja ho veis, es divendres d'es sopar sortiren per sa televisió (de Ca'n Agustí), i vérem es partit que havien jugat el dissabte passat.

També sentírem a una rol'lada que hi havia socis de sa Penya Ciclista d'Algaida que estaven una mica empipats, perquè sense saber-ne res, s'han trobat que patrocinen una sala de bingo a una barriada de Ciutat.

Com que ho sentírem, ho direm, però no ho acabam de creure: mos digueren que es nostro municipal a partir d'ara no deixarà posar cap moto damunt s'acera de Ca'n Mulet, perquè sa gent que va a peu (encara n'hi ha), ha de baixar i anar pel mig del carrer, amb perill d'esser atropellat.

DRAGONERA

lliure

D'un temps ençà, Sa Dragonera lliure s'ha convertit en l'únic crit no controlat i sincer dels mallorquins. Potser precisament per aquest inici -no controlat i no especulatiu a nivell ideològic- les primeres veus que s'aixecaren en contra de la urbanització de la petita illa han vist com al seu entorn n'han crescut d'altres, fins a formar un cor que farà mal de cap al President Albertí. En efecte, allò que uneix bona part de l'opinió pública en aquest moment és la decidida voluntat de no deixar urbanitzar Sa Dragonera. Una qüestió tan seriosa com és aquesta de Dragonera urbanitzada o Dragonera lliure ha esdevingut una qüestió de bemolls. Certament les raons ecologistes són d'una claredat inqüestionable i m'aprés a dir que les subscriu una per una, però sobre PAMESA, que és l'empresa encarregada d'encimentar les pedres de Sa Dragonera, hi han caigut les raons ecologistes i tota la mala llet que procura no vessar aquest poble. El crit de Dragonera lliure ha suposat l'explosió de la malsofriu col·lectiva. Els mallorquins, conscienciant o inconscienciant, miren una mica cap enrera i s'adonen que el passat esplendor econòmic ha esdevingut cendres. En canvi tots els desbarats arquitectònics i ecològics que s'executaren en nom d'aquest esplendor romanen inalterables per recordar-nos d'una forma brutal que els mallorquins de la postguerra hem de tenir una certa vergonya de tot el que ha esdevingut. Allò que no ha conseguit l'Estatu -unir la gent entorn dels nostres drets- ha conseguit aquest caramull de roques, refugi de contrabandistes. I és que l'Estatu, l'ha vist el poble com un nin que veu volar un estel, lluny, lluny....

Bé se n'han curat els que li allisen amb una mà el pel, mentre amb l'altra l'apunyalen per l'espatlla, de deixar caure que Estatut i crisi eren tot u. "I què voleum, ara hi haurà més càrrecs a mantenir! Veis? volen que els fills aprenguin mallorquí, quan tothom hauria de parlar anglés".

DRAGONERA LLIURE

Així, han fet que els mallorquins afegissin unes gotes més d'escepticisme al seu escepticisme històric. De fet el fracàs de l'Estatut no palesa el fracàs de les classes populars, sinó la impotència d'unes classes mitges -i ho afirm sense fel·lucia- que renunciaven sempre per manca de cohesió ideològica a assumir la responsabilitat de fer reeixir la col·lectivitat. En canvi el problema de Sa Dragonera ha sorgit incontrolable per dues raons. Primera: quan anarquistes i ecologistes agafaren la reivindicació d'una Dragonera lliure, no tremolaren gaire els especuladors del seu sòl. Creien que el mallorquí, davant la perspectiva d'un nou complex turístic, pensaria que el creixement suposava blat. Segona: el mallorquí ha sentit reflectit en el perill de construcció que amenaça Sa Dragonera tot el seu malhumor de poble estafat. El poble sap ben cert que la cosa econòmica "rutlla" i es demana què en farem amb el ciment aixecat. El malhumor popular és palès i congrua una mena de reivindicació nacionalista prou vàlida, sobretot després que PAMESA ha aconseguit en els despatxos madrilenys llum verda per construir. Altra volta -no cal insistir-hi massa- la poca sensibilitat de l'aparell burocràtic d'UCD ha posat al President Albertí entre l'espasa i la paret, perquè el Consell de Mallorca no té altra opció que donar suport a l'actitud majoritària i enfrontar-se a la decisió estatal, cas no vulgui veure minvat el seu malparat prestigi. El fet que el PSM recorri a Euzkadiko Eskerra perquè plantegi la qüestió de Sa Dragonera en el Parlament Espanyol palesa el recel cap a unes institucions febles que pretenen enfortir-se, tot mantenint un servilisme sucursalista. En tot cas ara té el Consell la possibilitat d'arralar-se dins l'estimació popular. El poble no vol que s'urbanitzi Sa Dragonera. Sobre el perfil de Sa Dragonera -al que els dibuixos han dotat de vida i de feminitat- veu reflectida la impotència del petit contra les decisions del poderós i en la seva defensa reivindica una història col·lectiva de frustracions. Des de Madrid sords a tota sensibilitat del carrer, poden atiar el foc d'insatisfacció que cova a Mallorca. Quan la gent crida Dragonera lliure, vol resumir moltes altres coses.

Llorenç Capellà

divorci

Enamorar-se un home d'una dona i sentir-se també enamorada aquella dona d'aquell home, esdevé una de les coses més grans i de més conseqüències que succeïxen en aquest món. Tant jo com tú, som fruit d'un d'aquests enamoraments; que un dia deixà dues vides amarades de felicitat.

Qualcú va escriure, fa temps, que la felicitat de la parella és a la felicitat de la societat, com la font és al riu: la causa i l'origen.

Enamorament que no seria comprensible si no fos total, exclusiu, i per sempre. Ningú s'enamora per un any ni a mitges. Sinó per sempre i del tot.

Ara bé, el món seguiex donant voltes, i a les persones també les volta l'humor i les curolles. Casi no se n'han entemut, i aquella dona grassa, que ara pateix d'un mal no sé quin, ja no sembla (o no és) la mateixa dona; i aquell home preocupat per la feina i el futbol no s'entén que anys enrera sabés dir paraules tan dolces.

L'amor és exclusiu, per una persona i per sempre. Lo que passa és que pot deixar d'esser-ho. Encara més, si la parella no continua "casant-se" cada temporada..... aquí la paraula de moda: DIVORCI.

Alerta, que per res he anomenat cap llei. No parl de la llei que pot sentenciar que aquells dos ja no es tan casats. Estic referint-me al divorci real: que un home i una dona que s'enamoraren del tot i per sempre, ara ja no s'estimen. I no són grins que canten un sol estiu. Són un rosari de crisi i de remuntades, d'esforços i de tornar-hi, fins.... que se'ls acaben les forces i ho deixen anar.

Trist, però si tapant o negant les situacions tristes, aquestes se resolguessin, jo m'hi apunt a negar-ne un parell.

Tot això, mirat amb ulls cristians, ON DUU?. A UN DESAFIAMENT.

Perquè sí, el divorci és un drama (no parl de lleis, parl de divorci). L'estabilitat del matrimoni és un bé. El divorci, encara que arribi sense culpables, i després d'esforços seriosos, *sempre és signe i testimoni d'un fracàs*. Aquell enamorament s'ha romput. Com es va trencar un dia aquell gerro de porcelana.

UN DESAFIAMENT. Perquè, què feim com Església per ajudar que les parelles continuïn essent sempre aquesta font de felicitat?

Ara enfrontam un perill: *carregar el mort a una llei*. Preocupats per una llei (que queda dins el camp dels polítics, legisladors i juristes) deixar al descobert el nostre propi camp, el nostre desafiament concret, com a cristians.

El perill de deixar de donar tota l'importància a les orientacions pastorals de la nostra Església, que diuen que el sagrament del matrimoni s'ha de demanar tres mesos abans, com a mínim. Que totes les parelles han de tenir temps de fer, sense frissar, un curset de preparació. Almanco a nivell de Mallorca, urgeix un lloc d'ajuda a les parelles que comencen a tenir problemes. I que són els matrimonis amics i parents, si són cristians no sols de nom, els primers que han de donar la mà.

Per aquí està la tasca. Per aquí el desafiament.

Amb ulls ben expolsats per no caure dins la trampa de qualche polític que parla de l'honor i dels interessos de Déu per atacar una llei de divorci. És que a ell li ha anat tan bé el matrimoni que ha pogut sat una "sucursal". Una llei de divorci pot llevar la por a la "central" per anar contra els interessos de la "sucursal", que el bon senyor confon, o voldria que ho confonguessim, amb els interessos de Déu.

La llei del divorci és una cosa. El drama del divorci és una altra. La tasca del cristià és dins aquesta segona cosa.

PINA

En primer lloc vull donar sa benvinguda a aquesta revista, de publicació mensual, que acaba d'aparèixer i que representa una aportació cultural i informativa molt important pes poble. Es mateix temps vull donar ses gràcies per s'ofèriment que ens han fet as pineros, perquè disponguem d'una pàgina a cada nombre de sa revista, on se publicaran ses notícies que es produesquin a Pina, per lo que es pineros tindran una informació de lo que passa en es poble. Per altra part, aquesta pàgina estarà oberta a qualsevol qui vulgui exposar sa seva opinió. També a sa revista hi ha una pàgina amb ses notícies de s'Ajuntament d'Algaida.

Després d'aquesta breu presentació, vull passar a exposar algunes coses de Pina:

ASSOCIACIÓ DE VEINATS. *Es necessari que es pineros prenguem consciència que formam un grup de persones, que convivim amb uns interessos i unes necessitats socials comuns i ens hem de fer càrrec que as nostres problemes no hem d'esperar que els en resolguin des de Algaida, sinó que els hem de resoldre noltres mateixos. Es per això que s'està mirant per sa constitució d'una associació de veïns, que amb una autonomia respecte d'Algaida controli i resolgui es "asuntos" de Pina. Des d'aquí vull convidar a tots es pineros a participar tant en sa confecció d'aquesta pàgina com a formar part de s'associació.*

ENLLUMENATS DES CARRERS. *Una de ses primeres millores que s'ha aconseguit és que s'encuidi d'aquesta feina un pinero, que és en Gori Mut, arreglat ses averies d'una manera molt més ràpida que si haguessin de venir des d'Algaida, així almanco no hi ha bombilles apagades.*

FESTA DE SANT ANTONI. *Encara que sense benefides, que tant relacionades han estat sempre en aquesta festa, es va fer es fogueró a sa plaça, gràcies que s'encuidaren de preparar-lo un grup de joves (de bo tant que sempre hi ha qualcú voluntari per aquestes coses).*

ES SAIG. *Finalment, vos vull dir que es qui vulgui rebre sa revista i per lo tant subscriure-s'hi, es pot posar en contacte amb jo mateix i l'informaré.*

Bé, s'espai s'ha acabat. Esper sa vostra col·laboració. Adéu, pineros.

Xesco Oliver.

NOTÍCIES

Assemblea d'ALPIRA

ALPIRA, Cooperativa Agrària d'Algaida, Pina i Randa, anuncia la celebració de la seva Assemblea ordinària pel proper dia 14 de Febrer. La convocatòria es farà arribar per carta personal a cada un dels socis.

Màquina pulveritzadora

La Cambre Agrària d'Algaida ha deixat a la Cooperativa ALPIRA una màquina pulveritzadora, que està a disposició de tots els socis. Al mateix magatzem de la Cooperativa trobareu tota l'informació necessària per emprar-la. També hi trobareu els herbicides per alimentar la màquina. I pels blats i ordís, n'hi ha una remesa amb preu subvencionat.

El desafiament de la Modernitat

En Jordi Gayà, professor del Seminari, ens explicarà el tema a través de quatre xerrades els dissabtes a les 8,30 del vespre al Saló Parroquial. Dissabte dia 31 de Gener: SENSACIÓ DE QUE TOT CANVIA.

7 de Febrer: PERQUÈ TANTES COSES NOVES?

14 de Febrer: Abans: ESSER OBEDIENS; Ara CREATIUS.

21 de Febrer: QUE ES LO MES IMPORTANT?.

LLUNA PLENA

El grup ja ha començat a donar-se a conèixer. Ara realitza cada dissabte a les 4 de l'horabaixa, una sèrie de tallers, els quals duraran tot el mes de Febrer, per tal d'anar formant el grup que representarà Algaida el dia 1 de març a la DIADA que se farà a Lluçmajor.

Per tractar aqueix tema queden convidats tots els pares, que tenen allots de les edats entre 7 i 14 anys, el dia 13 de Febrer a les 9 del vespre al local de la Tercera Edat, a la Rectoria.

Una altra activitat pensada, és fer un ball de desfressos dia 28 de Febrer. S'informarà millor a la reunió de dia 13, a la que s'espera la vostra assistència.

per Joan Balaguer

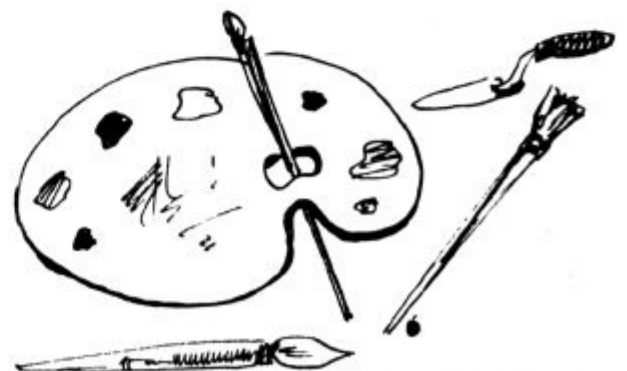
Estic molt satisfet de l'interés que s'ha pres, des de fa uns set o vuit anys, en aquest meravellós art, ja que és molt important en els programes d'estudis actuals; ho dic sincerament que aquest interès el tenen bastant els allots i sobretot els pares els quals es preocupen de demanar com va i com es comporta el seu fill. Això demostra clarament el canvi de mentalitat que fa uns anys a aquesta banda es pot observar. Contaré simplement un fet, la qual cosa demostra el que acab d'afirmar:

"Fa uns anys, devers nou, venia sovint per canostra un allot, es fixava i demostrava inclinació quan veï que jo pintava o feia qualche dibuix; me va venir la idea de dir-ho a son pare, proposant-li que me l'enviàs alguns dies a la setmana per donar-li quatre classes de dibuix -totalment gratuïtes-. La resposta del pare fou categòrica: "Ca! i això per què serveix, jo no hi veig es perquè!".

He contat aquest fet per veure la manera de pensar tan diferent de l'actual, ja que el nombre d'allots i joves, als quals don classe, és bastant considerable havent-n'hi alguns que duen un rodatge de quatre o cinc anys.

Anim!, allots i pares, i a veure si per les properes festes de Sant Jaume podrem ensenyar al poble, mitjançant una exposició, els treballs que fan les futures generacions d'algaïdins, tenint en compte aquell refrany antic que diu: "el saber no ocupa lloc".

Entre tots farem coses perquè en el nostre poble augmenti el nivell sociocultural.

EXCURSIÓ DE L'OBRA CULTURAL

Aquest mes l'excursió serà el diumenge dia 22, a la "Fita del Ram", Esporles.

Qui es l'autoritat d'Algaida

El passat dia 31 de desembre, a la nit de cap d'any, tot el jovent d'Algaida organitzà una bulla o festa al cafè de Can Mulet, després d'anar a davant l'església per festejar el toc de les campanades que anunciarien el començament del nou any, i que el rellotge no va tocar; continuaren la festa i alegria a Can Mulet. Devers les tres de la nit es presentà la Guàrdia Civil que ordenà que s'acabàs la festa i cursà una denúncia. Els joves, davant la inexplicable actitud dels guàrdies, es personaren a cal Batle per tal que els fes un permís per continuar la festa; el Batle en un gest de comprensió i bona justícia i com a única autoritat representativa del poble d'Algaida, s'aixecà del llit i els firmà el corresponent permís. La festa continuà.

Tot això no va acabar aquí. La denúncia feta pels Guàrdies seguí endavant i passant per damunt el permís fet pel Batle, el Govern Civil ha imposat una multa al propietari del cafè.

No és que vulgui fer des d'aquí una defensa incondicional del cafè Can Mulet; senzillament la intenció és que la justícia i l'actuació dels organismes encarregats de vigilar el compliment de la llei, no siguin parcials, que tractin a tothom de la mateixa manera, perquè..... No és el Batle la màxima autoritat del poble?.

No serveix de res un permís firmat pel Batle perquè el dia de cap d'any es pugui allargar l'hora de tancar un local on hi ha tot el jovent que celebra el començament del nou any? O és millor que aquest mateix jovent ho faci a una casa o local particular on no hi ha possible vigilància?

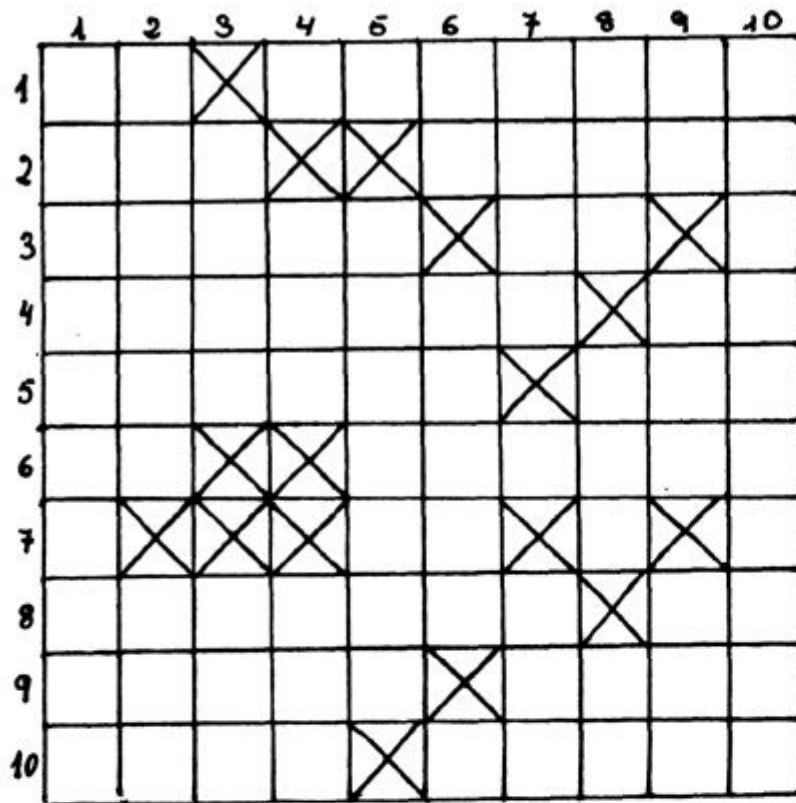
Com és que es va denunciar el cafè Can Mulet i no es va denunciar "El Cabaret", local del club Sa Ximbomba i local social de la Delegació de Cultura, el passat dia de Sant Honorat, que es va fer sarau fins a les set del dematí i no tenien cap permís especial?. Per què no s'ha denunciat cap vegada "Es Frente" pel fet de vendre, als joves, begudes alcohòliques i esser un local que teòricament és per activitats d'esplai, educació i formació del jovent?

Esper que qualche dia se sabrà públicament d'on partí la denúncia i quines intencions hi havia darrera.

Toni Mig Dimoni.

PASATEMPS

PER LLORENC MORA.

Encrueat nº 1.

HORIZONTALS: 1. Quadrúpede al servei de l'home. Possessió del terme d'Algaida. 2.- Llogater d'una possessió rústica. Dona dolenta. 3.- Llinatge. Pronom de segona persona singular. Consonant. 4.- Familiarment "sonats", tocats del boll. Nota musical. 5.- Al revés, semblança, escultura o dibuix de molta semblança amb l'original. Deu pics cent. 6.- Article. Ocell. 7.- Cinquanta. Te cinquanta. Sofre Article. 8.- Al revés, nascut a una vila o poble de Mallorca. Dos cents. 9.- Edificació que sobrepassa les altres de vista llunyana i a Catalunya es diu del chalet. Pas la llengua per qualche cosa. 10.- Nom d'un molí del terme d'Algaida. Animals carnicers.

VERTICALS: 1.- Alqueria del terme d'Algaida. 2.- Que repugna al gust. Beneitura. 3.- Vila o ciutat de la província de Girona. Institució revolucionària nòrdica. 4.- Consonant. Que se mou a envestides. En el temps present. 5.- Vocal. Brancatge. 6.- Ciutat de l'Antiga Caldea. Efecte de lluir una paret. Cinquanta. 7.- Meus. Cent. Es fa molt al òble de Montuiri. 8.- Nieró. Cada una de les parts de què se compon l'any. Article neutre. 9.- Article. Bri de matèria fibrosa més o menys llarg. Planta que fa els raïms. 10.- Barra que serveix com a defensa els dies de tempesta contra els llamps.

XARADA

Amb la primera jo cant,
amb la segona sols xerr,
quan m'afait per si jo m'err
sempre tenc el tot davant.

FUITA DE CONSONANTS

A _E_ _I_OU_ _A_EU_ I _O_.

JEROGLÍFIC Nº 1.

¿Quantes ensaïmades vols?

Seguim informant de la bona forma dels nostres escolars i de la bona gestió d'en Miquel Munar i en Miquel Rafel com a responsables dels equips escolars d'Algaida.

Després de la 30 diada anotam els següents resultats aconseguits al Col·legi Joan Capó de Felanitx.

Basquet aleví femení:

Montuïri 6 - Algaida 14

Scacs aleví masculí:

Algaida 2,5 - Montuïri 2,5.

Scacs infantil masculí:

Algaida 3 - Felanitx (S.A.) 2.

Ping-pong aleví masculí:

Algaida 2 - J.Capó 1.

Ping-pong infantil masculí:

Algaida 2 - J.Capó 1.

Balonnà femení:

Montuïri 7 - Algaida 3.

Aquest passat mes de gener també s'ha fet a Ses Escoles el torneig "Pare Pou" de futbol sala aleví "Trofeu Guardiola". Els dos equips del nostre poble s'imposaren sobre els de Sant Joan, Vilafraça i Montuïri. Quedaren primers i segons.

COLOMBOFILA

La Societat colombofília algaidina ja ha començat les proves comarcals; ara ja es tracta de competir amb altres societats. I després ja haurem d'anar amb els millors coloms a les proves nacionals.

FUTBOL

L'equip de Preferent aquesta segona volta està trobant més dificultats a dins Es Porrassar, ja que mos han empatat dos partits; si bé és vera que no mos ha acompanyat sa sort a l'hora d'entrar sa piloteta. I de fora s'ha recuperat qualche punt perdut.

Els juvenils, bé i amb il·lusió; hi a haver qualche estirada al darrer partit de gener, però això és cosa del futbol.

Els Ses Maioles es permeten el luxe de guanyar a l'Estadi Balear; llàstima que després es perdin els punts a dins Es Porrassar.

En sentir es tambor sonar
tothom defora sortia,
era senyal que hi havia
per orde des qui regia
ordes noves que donar.

Però es temps segueix, camina;
tú te'n vas i jo me'n vaig,
passa es febrer, passa es maig,
se'n va es batle que hi havia
i es temps mos jubilaria
es que llavors era es saig.

Un SAIG nou mos han posat
per cada mes informar
els alts i baixos que hi haurà
que atanyin dins es poblat
i ES SAIG que mos han posat
no deixa res per demà.

Aquestes fetxes passades
ES SAIG mos va publicar
que Sant Honorat tornarà
tot replé de sobrassades,
de primes i de gruixades,
i tothom les podrà tastar.

Jo voldria que aquest SAIG
estàs al servei des poble
i en so publicar fos noble
diguient ver en lo que passàs
i que ferat mai se trobàs
i pogués sempre anar a lloure.

SAIG, tu que tens bona vou,
fe una crida clara i neta,
fe sonar fort sa trompeta
i que tothom escolti arreu
que lo que me sap greu que fassem
és des poble una gaveta
per engreixar sa geneta
i es habitants heu passem.

Xisco Mora

una xerradeta amb...

JOAN MULET.
president dels socis fundadors del futbol.

-Per què sortiren es socis fundadors?

Varen sortir l'any 1971 per fer un camp de futbol, ja que els jugadors algaidins si volien jugar ha havien de fer a fora poble.

-Quants éreu l'any 71 i quants deu anys més tard?

Erem una trentena i ara som uns 24; i pareix que anam disminuint.

-Per què ha fuit aquesta gent?

Bé, en aquell moment mos unírem perquè teníem un problema comú, crear un camp de futbol; passats deu anys de la creació des camp, per molts d'ells ja no té raó d'esser aquesta institució.

-Heu previst la possibilitat d'afegir socis nous?

No, sempre que se n'ha parlat, s'ha decidit que no.

-Quina és sa funció des socis fundadors?

En primer lloc va esser fer es camp; ara és paga es lloguer i s'ajuda en lo possible a ses reformes que necessita es camp.

-Què costa es lloguer?

Unes 12.000 pts. s'any.

-Quan féreu es camp, amb quins mitjans contàveu?

Contàvem amb 2.000 pts. de cada un dels socis, amb sa nostra feina i amb sa col·laboració de moltíssima gent des poble, amb màquines, camions, etc.

-Pensau que sou un "lastre" per ses direc

tives actuals?

No, pentura podríem ajudar més; actualment aportam una quantitat cada any, més ses reformes extraordinàries, sempre en quant a reformes, no a fitxatges. Pentura lo que passa és que mos ignoram mútuament socis fundadors i directives, i això pot no esser bo.

-Necessitau més costat de ses directives per complir amb la vostra missió?

Més que ajut, crec que falta coordinació de ses dues parts; per altra banda crec que som noltros es que hem d'ajudar a ses directives davant es possibles problemes des camp.

-Es poble respon davant un crit d'ajuda?

Actualment aquests crits els fa sa directiva, no noltros, però crec que sí.

-Quin és el futur d'aquesta institució?

Ja he dit en es principi que, quan sortírem, teníem un problema comú, fer un camp actualment pens que és un grup molt heterogeni que pareix que té tendència a desaparèixer; fins i tot hi ha un gran sector que pensa que això podria arribar a passar a s'Ajuntament. Mentrestant, representam una garantia de continuïtat.

Xesc Mora